Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [*JULIANE KOKOTT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 1. decembrī [1]

Lieta C-598/14 P

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (*EUIPO*)
pret

Gilbert Szajner

Apelācija — Eiropas Savienības preču zīme — Vārdiska preču zīme "LAGUIOLE" — Pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu, ņemot vērā tiesības uz agrāku uzņēmuma nosaukumu "Forge de Laguiole" — Daļēja atzīšana par spēkā neesošu, ko ir izteikusi *EUIPO* Apelācijas padomē — Daļēja Apelācijas padomes lēmuma atcelšana Vispārējā tiesā — Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkts, 53. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 65. panta 1. un 2 punkts — Aizsardzības, kas apzīmējumam ir piešķirta ar piemērojamiem valsts tiesību aktiem, apjoma noteikšana — Pēc *EUIPO* Apelācijas padomes lēmuma pasludināts valsts spriedums — Apelācijas padomes lēmuma pārbaude Vispārējā tiesā — Tiesas statūtu 58. panta pirmā daļa — Vispārējās tiesas nolēmuma pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedībā

I – Ievads

1. Šajā apelācijas tiesvedībā būtībā runa ir par jautājumu, ciktāl Savienības tiesas saistībā ar Savienības preču zīmes tiesību aizsardzības sistēmu var pārbaudīt valsts tiesību aktus.

2. Šis jautājums tiek uzdots saistībā ar tiesību strīdu, kurā parādās jēdziens "Laguiole", kas Francijā saistās ne tikai ar nažiem, bet arī ar vairākiem tiesību strīdiem. Tajos it īpaši ir runa par ciema Lagijola [*Laguiole*] nosaukuma, kas tagad bieži tiek izmantots kā sinonīms slavenajiem saliekamajiem nažiem, kas tradicionāli tiek izgatavoti tur, izmantošanu. Jautājums, ciktāl šis nosaukums var tikt izmantots saistībā ar tādu izstrādājumu tirgošanu, kuriem nav nekāda sakara ar ciemu *Laguiole*, valsts tiesību aktos vēl nav galīgi noskaidrots [2].

3. Taču šajā gadījumā runa ir tikai par no minētajiem aspektiem sākotnēji neatkarīgo jautājumu par *firmas* "Forge de Laguiole" aizsardzības apjomu saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta b) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar Francijas Intelektuālā īpašuma kodeksa L. 711-4. panta b) punktu.

1 — Oriģinālvaloda – vācu.

2 — Līdz šim pēdējo posmu jau vairāk nekā 20 gadus ilgstošajā strīdā par nosaukuma "Laguiole" izmantošanu iezīmē Francijas *Cour de cassation* 2016. gada 4. oktobra nolēmums; šajā ziņā, kā arī vispārīgi par strīda vēsturi skat. Tymen, E., "Une nouvelle manche dans la guerre autour des couteaux Laguiole", *Le Figaro* 2016. gada 11. oktobra numurs, apskatāms http://www.lefigaro.fr/conjoncture/2016/10/11/20002–20161011ARTFIG00196-une-nouvelle-manche-dans-la-guerre-autour-des-couteaux-laguiole.php.

4. Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (turpmāk tekstā – "*EUIPO*") Apelācijas padome šajā ziņā uzskatīja, ka saskaņā ar Francijas judikatūru firma būtība ir aizsargāta attiecībā uz visām darbībām, kuras ietilpst tās uzņēmējdarbības priekšmetā. Turpretim, Vispārējās tiesas ieskatā, firma ir aizsargāta tikai attiecībā uz darbībām, kuras uzņēmums arī faktiski veic. Šo viedokli Vispārējā tiesa pamatoja ar Francijas *Cour de cassation* [Kasācijas tiesas] 2012. gada 10. jūlija spriedumu lietā *Cœur de Princesse* (turpmāk tekstā – "spriedums *Cœur de princesse*")[3], kurš tika pasludināts tikai *pēc* Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas.

5. *EUIPO* ieskatā, šajā gadījumā ir saskatāma Vispārējās tiesas kļūda tiesību piemērošanā. Tas tādēļ, ka Vispārējā tiesa varot atcelt Apelācijas padomes lēmumu tikai tad, ja tas tā pieņemšanas brīdī ir ticis pieņemts, pieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā. Tādēļ Vispārējā tiesa, ņemot vērā spriedumu *Cœur de princesse*, neesot konstatējusi Apelācijas padomes kļūdu, bet gan tās vērtējumu esot aizstājusi ar savējo. Pretēji minētajam pārsūdzētajā spriedumā, Vispārējās tiesas ieskatā, esot spriests tikai par Francijas tiesību aktiem tādā veidā, kā Apelācijas padomei tie būtu bijuši jāpiemēro[4].

6. Šajās debatēs izpaužas tas, ka norāde uz valsts tiesību aktiem Savienības preču zīmes sistēmā ir zināmā pretrunā principiem, kas parasti reglamentē Vispārējās tiesas pārbaudi saistībā ar *EUIPO* Apelācijas padomes lēmumiem. Tas tādēļ, ka atbilstoši šiem principiem Vispārējai tiesai, pamatojoties uz informāciju, kas bija Apelācijas padomes lēmuma pamatā, būtībā ir tikai jāpieņem lēmums, kāds būtu bijis jāpieņem Apelācijas padomei. No līdzšinējās Tiesas judikatūras jau izriet, ka šie principi nav jāpiemēro negrozītā veidā, ja runa ir par valsts tiesību normas interpretāciju Vispārējā tiesā. Šī apelācijas sūdzība sniedz Tiesai iespēju šo judikatūru[5] precizēt un papildināt.

II – Atbilstošās tiesību normas

A – *Savienības tiesības*

1) Tiesas statūti

7. Tiesas statūtu 58. panta pirmā daļa ir formulēta šādi:

"Apelācijas sūdzības Tiesai iesniedz tikai par tiesību jautājumiem. Tās pamatojas uz to, ka Vispārējā tiesa nav bijusi kompetenta, pārkāpusi reglamentu, nelabvēlīgi ietekmējot apelācijas iesniedzēja intereses, kā arī pārkāpusi Savienības tiesību aktus."

2) Regula Nr. 207/2009

8. Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi[6] tika aizstāta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Savienības preču zīmi[7]. Šajā ziņā Regulas Nr. 40/94 8., 52. un 63. pants bez būtiskām izmaiņām ir kļuvuši par Regulas Nr. 207/2009 8., 53. un 65. pantu.

3 — *G. Szajner* atbildes raksta uz apelācijas sūdzību 4. pielikums.

4 — Skat. Vispārējās tiesas spriedumu, 2014. gada 21. oktobris, *Szajner*/ITSB – *Forge de Laguiole* ("LAGUIOLE") (T-453/11, EU:T:2014:901) (turpmāk tekstā arī – "pārsūdzētais spriedums"), 51. punkts.

5 — Spriedumi, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:452) un 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186).

6 — OV 1994, L 11, 1. lpp.

7 — OV 2009, L 78, 1. lpp.

9. Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktā ir noteikts:

"4. Ja nereģistrētas preču zīmes vai citas plašākā nekā tikai vietējas nozīmes tirdzniecībā izmantotas zīmes īpašnieks iebilst, tad preču zīmi, par kuru iesniegts pieteikums, nereģistrē, ja atbilstoši Savienības tiesību aktiem vai tās dalībvalsts tiesību aktiem, kuri attiecas uz šo zīmi:

a) tiesības uz šo apzīmējumu ir iegūtas pirms ES preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas vai prasītās prioritātes datuma attiecībā uz ES preču zīmes reģistrācijas pieteikumu;

b) šī zīme uzliek īpašniekam tiesības aizliegt kādas nākošās preču zīmes izmantošanu."

10. Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts:

"1. ES preču zīmi paziņo par spēkā neesošu, ja Birojā iesniegts attiecīgs iesniegums vai pamatojoties uz pretprasību lietas izskatīšanas procesā attiecībā uz pārkāpumu:

[..]

c) ja pastāv 8. panta 4. punktā minētas agrākas tiesības un ir izpildīti minētā punkta nosacījumi."

11. Regulas Nr. 207/2009 65. panta 1. un 2. punkts ir formulēts šādi:

"1. Pret Apelācijas padomes lēmumiem attiecībā uz apelācijām var celt prasības Tiesā.

2. Prasību var celt, pamatojoties uz nekompetenci, būtiska procesuāla pārkāpuma, Līguma vai šīs regulas pārkāpumu vai kāda tiesību akta pārkāpumu saistībā ar to piemērošanu, vai pilnvaru pārsniegšanu."

B – *Francijas tiesības*

12. Francijas *Code de la propriété intellectuelle* [Intelektuālā īpašuma kodeksa] (turpmāk tekstā – "*CPI*") L. 711-4. panta b) punktā un L. 714-3. pantā ir noteikts šādi:

"L. 711-4

Par preču zīmi nevar atzīt apzīmējumu, kas rada kaitējumu agrākām tiesībām, tostarp:

[..]

b) sabiedrības nosaukumam (firmai), ja sabiedrības apziņā pastāv sajaukšanas iespēja;

[..].

L. 714-3

Ar tiesas nolēmumu par spēkā neesošu tiek atzīta preču zīmes reģistrācija, kas neatbilst L. 711-1. līdz L. 711-4. pantam."

III – Tiesību strīda priekšvēsture, process *EUIPO* un tiesvedība Vispārējā tiesā

13. *G. Szajner* ir Savienības vārdiskās preču zīmes "LAGUIOLE", kas pieteikta reģistrācijai 2001. gada 20. novembrī un ko *EUIPO*, pamatojoties uz Regulu (EK) Nr. 40/94 (aizstāta ar Regulu Nr. 207/2009), reģistrēja 2005. gada 17. janvārī, īpašnieks.

14. Preču zīme "LAGUIOLE" tika pieteikta reģistrācijai tostarp attiecībā uz dažādām precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 8., 14., 16., 18., 20., 21., 28., 34. un 38. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam Nicas 1957. gada 15. jūnija Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām. Šajā ziņā runa bija par plašu dažādu preču un pakalpojumu paleti – sākot ar rokas darbarīkiem un ar roku darbināmām ierīcēm, kā arī juvelierizstrādājumiem un rotaslietām, pulksteņiem, traukiem, zīmuļiem, ādas izstrādājumiem, mākslas priekšmetiem, kā arī sporta un smēķēšanas piederumiem, un beidzot ar telesakariem [8], taču kurā vairs neietilpa naži, dakšas un šķēres pēc tam, kad no tiem notika daļēja atteikšanās procesā *EUIPO* [9].

A – *Process EUIPO un Apelācijas padomes lēmums*

15. 2005. gada 22. jūlijā *Forge de Laguiole* saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta c) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar tās 8. panta 4. punktu (tagad – Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 8. panta 4. punkts), iesniedza pieteikumu par preču zīmes "LAGUIOLE" daļēju atzīšanu par spēkā neesošu.

16. Pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu bija pamatots ar firmu *Forge de Laguiole*, kuru *Forge de Laguiole* izmantoja "jebkāda veida nažu izstrādājumu, šķēru izstrādājumu, dāvanu un suvenīru izstrādājumu – visi izstrādājumi saistīti ar galda klāšanas mākslu – ražošanas un pārdošanas" darbībām. *Forge de Laguiole* uzskata, ka šī firma atbilstoši *CPI* L. 711-4. panta b) punktam, lasot to kopā ar tā L. 714-3. pantu, piešķir tai tiesības aizliegt preču zīmes "LAGUIOLE" izmantošanu.

17. Ar 2006. gada 27. novembra lēmumu Anulēšanas nodaļa noraidīja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu.

18. 2007. gada 25. janvārī *Forge de Laguiole* iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu.

19. *EUIPO* Apelācijas pirmā padome ar 2011. gada 1. jūnija lēmumu daļēji apmierināja apelācijas sūdzību un atzina preču zīmi "LAGUIOLE" par spēkā neesošu attiecībā uz precēm, kas ietilpst 8., 14., 16., 18., 20., 21., 28. un 34. klasē. Tā noraidīja apelācijas sūdzību daļā, kas attiecās uz 38. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem (telesakaru pakalpojumi) [10].

20. Apelācijas padome savu lēmumu balstīja uz diviem pamatiem, no kuriem katrs pats par sevi bija pietiekams, lai tā secinātu, ka firma "*Forge de Laguiole*" principā ir aizsargāta attiecībā uz visām darbībām, kuras ir minētas tās uzņēmējdarbības priekšmetā [11]. Pirmkārt, Apelācijas padome pieņēma, ka atbilstoši *CPI* L. 711-4. panta b) punktam firma atbilstoši Francijas tiesību aktiem būtībā esot aizsargāta attiecībā uz visām darbībām, kas ietilpst tās uzņēmējdarbības priekšmetā, ja tas – kā šajā gadījumā – ir definēts pietiekami precīzi [12]. Otrkārt, Apelācijas padome uzskatīja, ka, pat pieņemot, ka

8 — Pārsūdzētā sprieduma 1. un 2. punkts.

9 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 2. punktu, kā arī *EUIPO* Apelācijas padomes 2011. gada 1. jūnija lēmuma (prasības pieteikuma pirmajā instancē 1. pielikums) (turpmāk tekstā arī – "pārsūdzētais lēmums") 5. un 6. punktu.

10 — Pārsūdzētā sprieduma 3.–8. punkts.

11 — Pārsūdzētā sprieduma 9. un 33. punkts.

12 — Pārsūdzētā sprieduma 34. un 41. punkts; pārsūdzētā lēmuma 87.–90. punkts (atbildes raksta pirmajā instancē 1. pielikums).

uzņēmējdarbības priekšmets "jebkāda veida dāvanu un suvenīru izstrādājumu – visi attiecas uz galda klāšanas mākslu – [..] ražošana un pārdošana" nav pietiekami precīzs, *Forge de Laguiole* esot pierādījusi, ka tā pirms apstrīdētās Savienības preču zīmes pieteikšanas reģistrācijai esot paplašinājusi tās darbību uz šīm darbības jomām [13].

B – *Vispārējās tiesas spriedums*

21. 2011. gada 8. augustā *G. Szajner* cēla Vispārējā tiesā prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Viņš savu prasību pamatoja ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar tās 8. panta 4. punktu, pārkāpumu un it īpaši norādīja, ka atbilstoši *CPI* L. 711-4. pantam firmas aizsardzība pretēji Apelācijas padomes viedoklim attiecoties vienīgi uz darbībām, kuras uzņēmums faktiski veic [14].

22. Savā 2014. gada 21. oktobra spriedumā Vispārējā tiesa vispirms konstatēja, ka Apelācijas padome, interpretējot Francijas tiesību aktus, ir balstījusies uz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā, proti, 2011. gada 1. jūnijā, esošo judikatūru. Taču šī judikatūra neesot bijusi vienota un ir bijusi pamats debatēm specializētajā doktrīnā [15].

23. Saistībā ar šīm debatēm, Vispārējās tiesas ieskatā, *Cour de cassation* spriedumā *Cœur de princesse* esot nospriedusi, ka "firmas aizsardzība attiecas tikai uz uzņēmuma faktiski veiktajām darbībām, nevis tām, kuras norādītas tās statūtos" [16]. Lai gan attiecīgais spriedums tika pasludināts pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, Vispārējās tiesas ieskatā, tā varēja to ņemt vērā, pārbaudot šī lēmuma tiesiskumu [17].

24. Tāpēc Vispārējā tiesa secināja, ka Apelācijas padomes argumentācijas pirmais pamats, kas balstīts uz *Forge de Laguiole* uzņēmējdarbības priekšmetā norādītajām darbībām, nevar pamatot apstrīdēto lēmumu [18]. Pārbaudot šī lēmuma otrā pamata argumentāciju, Vispārējā tiesa arī konstatēja, ka *Forge de Laguiole*, pretēji Apelācijas padomes viedoklim, esot tikai pierādījusi, ka tās darbības attiecās uz jebkādu nažu izstrādājumu vai galda piederumu nozarē ietilpstošu priekšmetu, kā arī dāvanu un suvenīru izstrādājumu ražošanu un pārdošanu, ciktāl runa ir par minētajās nozarēs ietilpstošajām precēm. Tādēļ Vispārējā tiesa atcēla pārsūdzēto lēmumu, ciktāl tajā bija konstatēta sajaukšanas iespēja *CPI* L. 711-4. panta izpratnē attiecībā uz citām precēm, un pārbaudīja sajaukšanas iespēju šīs tiesību normas izpratnē tikai attiecībā uz darbībām, kuras, tās ieskatā, *Forge de Laguiole* faktiski veica attiecīgajā laikposmā [19].

25. Šīs pārbaudes beigās [20] Vispārējā tiesa apstiprināja apstrīdēto lēmumu tikai attiecībā uz zināmu skaitu preču, kas ietilpst *Forge de Laguiole* faktiski veiktajās darbībās un attiecībā uz kurām Vispārējā tiesa bija konstatējusi sajaukšanas iespēju starp firmu *Forge de Laguiole* un preču zīmi "LAGUIOLE". Pārējā daļā Vispārējā tiesa apmierināja prasību un atcēla pārsūdzēto spriedumu, ciktāl Apelācijas padome preču zīmi "LAGUIOLE" bija atzinusi par spēkā neesošu arī attiecībā uz citām precēm [21].

13 — Pārsūdzētā sprieduma 34. punkts; pārsūdzētā lēmuma 91.–94. punkts (atbildes raksta pirmajā instancē 1. pielikums).

14 — Pārsūdzētā sprieduma 38. punkts.

15 — Pārsūdzētā sprieduma 42. punkts.

16 — Pārsūdzētā sprieduma 43. punkts.

17 — Pārsūdzētā sprieduma 45. punkts.

18 — Pārsūdzētā sprieduma 51. un 52. punkts.

19 — Pārsūdzētā sprieduma 53., 73. un 74. punkts.

20 — Pārsūdzētā sprieduma 161.–165. punkts.

21 — Pārsūdzētā sprieduma 166. punkts un rezolutīvās daļas 1) punkts.

IV – Apelācijas tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

26. Ar 2014. gada 22. decembra procesuālo rakstu *EUIPO* iesniedza šo apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas spriedumu. 2015. gada 23. martā *Forge de Laguiole* iesniedza procesuālo rakstu kā atbildi uz apelācijas sūdzību. *EUIPO* un *Forge de Laguiole* lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu un piespriest *G. Szajner* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27. Ņemot vērā sākotnējās ar paziņošanu saistītās problēmas, *G. Szajner* atbildes rakstu uz apelācijas sūdzību varēja iesniegt tikai 2015. gada decembrī. Viņš lūdz atzīt par nepieņemamiem visus *EUIPO* un *Forge de Laguiole* prasījumus un prasības pamatus, kā arī pakārtoti atzīt minētos prasījumus un prasības pamatus par nepamatotiem, noraidīt apelācijas sūdzību, atzīt par nevajadzīgu pārsūdzētā sprieduma atcelšanu un piespriest *EUIPO* segt tiesāšanās izdevumus.

28. Apelācijas sūdzība Tiesā ir izskatīta rakstveida procesā.

V – Vērtējums

A – *Par pieņemamību*

29. *G. Szajner* apstrīd gan *EUIPO* apelācijas sūdzības pieņemamību (par to tūlīt 1) punktā), gan *Forge de Laguiole* prasījumu pieņemamību (par to pēc tam 2) punktā).

1) Par EUIPO apelācijas sūdzības pieņemamību

30. *G. Szajner* norāda, ka *EUIPO* nevarot iesniegt apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas spriedumu, kura priekšmets ir bijis Apelācijas padomes lēmums, jo tai neesot nedz tiesību celt prasību, nedz intereses celt prasību. Turklāt *EUIPO* apelācijas sūdzības pamati esot nepieņemami, jo ar tiem tiekot grozīts strīda starp lietas dalībniekiem *EUIPO* priekšmets.

31. Šie iebildumi nav pamatoti.

32. Vispirms atbilstoši Vispārējās tiesas 2015. gada 4. marta Reglamenta [22] 172. pantam prasība Vispārējā tiesā par *EUIPO* Apelācijas padomes lēmumu tiek celta pret *EUIPO* kā atbildētāju. Turklāt atbilstoši Tiesas statūtu 56. panta otrajai daļai lietas dalībnieks, kura prasījumi vai iebildumi nav apmierināti vai ir apmierināti daļēji, var iesniegt Tiesā apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas nolēmumiem. Tāpēc, tā kā šajā gadījumā *EUIPO* prasījumi pirmajā instancē ir apmierināti daļēji, nav šaubu par tā tiesībām un interesi celt pārsūdzību apelācijas tiesvedībā, kas turklāt ir apstiprināts Tiesas pastāvīgajā judikatūrā [23].

33. Netiek pārkāpti arī tiesas neatkarības, objektivitātes un neitralitātes principi, kā arī tiesiskās paļāvības un taisnīgas tiesas principi, ja *EUIPO* kā atbildētājs vai apelācijas sūdzības iesniedzējs piedalās tiesvedībās Savienības tiesās, kurās runa ir par tā Apelācijas padomes lēmumiem. Pirms prasību celšanas Vispārējā tiesā par *EUIPO* lēmumiem gan ir jābūt notikušai apelācijas procedūrai *EUIPO* Apelācijas padomēs. Nav šaubu par tās tiesvedībai līdzīgajām iezīmēm. Turklāt *EUIPO* Apelācijas padomju lēmumi zināmā mērā tiek uzskatīti par *EUIPO* lēmumiem. Tas tādēļ, ka tas nevar tos pārsūdzēt Vispārējā tiesā un tā tiesības salīdzinājumā ar citiem atbildētājiem vai personām, kas ir

22 — Skat. iepriekš Vispārējās tiesas 1991. gada 2. maija Reglamenta 133. panta 2. punktu.

23 — Skat., piemēram, spriedumus, 2016. gada 21. jūlijs, *EUIPO*/*Grau Ferrer* (C-597/14 P, EU:C:2016:579) un 2014. gada 11. decembris, ITSB/*Kessel* (C-31/14 P, nav publicēts, EU:C:2014:2436), kā arī rīkojumu, 2014. gada 8. maijs, ITSB/*Sanco* (C-411/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:315).

iestājušās lietā, ir ierobežotas [24]. Tomēr *EUIPO*, pretēji *G. Szajner* viedoklim, tiesvedībā Savienības tiesās nav "gan tiesnesis, gan lietas dalībnieks", jo šajā tiesvedībā par Apelācijas padomes lēmumu tiesiskumu izlemj nevis *EUIPO*, bet gan Tiesa. Tāpēc var neatbildēt uz *G. Szajner* jautājumu par Apelācijas padomju tiesas īpašību ECPAK 6. panta 1. punkta vai Pamattiesību hartas 47. panta izpratnē.

34. Turklāt arī pieņēmums, ka *EUIPO* tiesvedībā pirmajā instancē patiesībā neesot bijis atbildētājs, bet gan persona, kas ir iestājusies lietā, un tādēļ tam apelācijas tiesvedībā esot jāpierāda interese celt prasību, nav pamatots. Tiesvedības Vispārējā tiesā priekšmets gan bija *EUIPO* Apelācijas padomes lēmums par strīdu starp jaunākas preču zīmes īpašnieku un agrāka apzīmējuma īpašnieku. Taču no iepriekš [25] minētā Vispārējās tiesas Reglamenta viennozīmīgi izriet, ka *EUIPO* šādā tiesvedībā, neraugoties uz minēto, ir atbildētāja loma [26].

35. Visbeidzot *G. Szajner* norāda, ka neesot pieņemami *EUIPO* apelācijas sūdzības pamati saistībā ar spriedumu *Cœur de princesse*. *EUIPO* šajā ziņā Vispārējā tiesā esot mainījis strīda priekšmetu, kāds tas izrietēja no lietas dalībnieku prasījumiem procesā *EUIPO*.

36. Taču arī šis iebildums nav pamatots. Tas tādēļ, kā pamatoti norāda *EUIPO*, ka Francijas tiesību aktu interpretācija jau procesā Apelācijas padomē bija strīda starp lietas dalībniekiem priekšmets. Šajā ziņā runa it īpaši bija par firmas aizsardzības apjomu, saistībā ar kuru Vispārējā tiesā tika norādīts uz spriedumu *Cœur de princesse*, uz kuru turklāt norādīja pats *G. Szajner* [27]. Tāpēc *EUIPO* argumenti par šī sprieduma pieņemamību pirmajā instancē nebūt nenozīmēja strīda starp lietas dalībniekiem procedūrā *EUIPO* priekšmeta paplašināšanu.

2) Par Forge de Laguiole prasījumu pieņemamību

37. *G. Szajner* apstrīd arī *Forge de Laguiole* prasījumu pieņemamību. Proti, lai gan tā neesot apelācijas sūdzības iesniedzēja, tā pieprasot pārsūdzētā sprieduma atcelšanu. Taču saskaņā ar Tiesas Reglamenta 174. pantu tai bija jālūdz pilnībā vai daļēji apmierināt vai noraidīt *EUIPO* apelācijas sūdzību. Tādēļ tās procesuālā raksta gadījumā patiesībā esot runa par pretapelācijas sūdzību, kas saskaņā ar Reglamenta 176. pantu esot bijusi jāiesniedz ar atsevišķu dokumentu.

38. Šis tīri formālais arguments ir jānoraida. *Forge de Laguiole* gan savos prasījumos tās argumentācijas nobeigumā patiešām pieprasa nevis *EUIPO* apelācijas sūdzības apmierināšanu, bet gan pārsūdzētā sprieduma atcelšanu. Taču no tās atbildes raksta uz apelācijas sūdzību kopumā skaidri izriet, ka *Forge de Laguiole* pilnībā atbalsta *EUIPO* argumentāciju un apelācijas sūdzības pamatus. Tāpēc ir skaidrs, ka tā pieprasa apelācijas sūdzības apmierināšanu. Turklāt tā neizvirza nekādus pastāvīgus apelācijas sūdzības pamatus un argumentus, kādiem tiem būtu jābūt pretapelācijas sūdzības gadījumā saskaņā ar Reglamenta 178. panta 3. punktu.

3) Starpsecinājums

39. Tāpēc gan *EUIPO* apelācijas sūdzība, gan *Forge de Laguiole* prasījumi ir pieņemami.

24 — Skat. it īpaši Regulas Nr. 207/2009 65. panta 4. punktu, kā arī *G. Szajner* norādīto spriedumu, 2004. gada 12. oktobris, *Vedial*/ITSB (C-106/03 P, EU:C:2004:611, 26. un nākamie punkti).

25 — Šo secinājumu 32. punkts.

26 — Skat. arī spriedumu, 2004. gada 12. oktobris, *Vedial*/ITSB (C-106/03 P, EU:C:2004:611, 27. punkts).

27 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 25. punktu.

B – *Par pamatotību*

40. Kā jau minēts, Apelācijas padome tās pamatojumu saistībā ar firmas *Forge de Laguiole* aizsardzības apjomu balstīja gan uz darbībām, kuras ietilpa tās uzņēmējdarbības priekšmetā, gan uz tās faktiski veiktajām darbībām [28]. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa pirmo argumentācijas līniju atzina par pilnībā kļūdainu, jo firmas aizsardzība Francijas tiesību aktos attiecoties tikai uz faktiski veiktajām darbībām. Otro argumentācijas līniju Vispārējā tiesa uzskatīja par daļēji kļūdainu, jo faktiska īstenošana esot tikusi pierādīta tikai uz daļu no darbībām, kuras ietilpst *Forge de Laguiole* uzņēmējdarbības priekšmetā [29].

41. Saistībā ar tās apelācijas sūdzību *EUIPO* apstrīd Vispārējās tiesas secinājumus attiecībā uz aizsardzību, kura attiecas gan uz darbībām, kas ietilpst *Forge de Laguiole* minētajā uzņēmējdarbības priekšmetā (par to tūlīt 1) punktā), gan uz uzņēmuma faktiski veiktajām darbībām (par to pēc tam 2) punktā).

1) Par Forge de Laguiole uzņēmējdarbības priekšmetā minēto darbību aizsardzību (pirmais apelācijas sūdzības pamats un otrā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa)

42. *EUIPO* norāda, ka Vispārējā tiesa neesot drīkstējusi ņemt vērā pēc Apelācijas padomes lēmuma pasludināto spriedumu *Cœur de princesse* (pirmais apelācijas sūdzības pamats, par to tūlīt a) apakšpunktā). Turklāt Vispārējā tiesa šo spriedumu esot sagrozījusi (otrā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa, par to pēc tam b) apakšpunktā).

a) Par sprieduma Cœur de princesse ņemšanu vērā Vispārējā tiesā

43. *EUIPO* ieskatā, pārbaude, ko Vispārējā tiesa veic saistībā ar Apelācijas padomes īstenoto valsts tiesību aktu piemērošanu, ir ierobežota *ratione temporis*. Tā, piemēram, Vispārējā tiesa atbilstoši spriedumam ITSB/*National Lottery Commission* [30] gan varot balstīties uz valsts spriedumiem, kuri jau bija pasludināti Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas brīdī, taču kurus Apelācijas padome neņēma vērā. Turpretim šīs iespējas attiecināšana uz valsts spriedumiem, kas ir tikuši pasludināti *pēc* Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas, pārkāpjot Vispārējās tiesas pārbaudes pilnvaras.

44. Regulā Nr. 207/2009 ir ietvertas vairākas atsauces uz valsts tiesību aktiem. Minētais it īpaši attiecas uz situācijām, kad, kā šajā gadījumā, pastāv pretruna starp agrākām tiesībām un Savienības preču zīmi. Šajā gadījumā aizsardzība, ko var piešķirt Savienības preču zīme, tiek padarīta atkarīga no dalībvalsts tiesību aktiem. Attiecīgie valsts tiesību akti šādā veidā kļūst par piemērojamo tiesību normu, īstenojot Regulu Nr. 207/2009.

45. Tāpēc Regulas Nr. 207/2009 65. panta 2. punkts, atbilstoši kuram prasību Vispārējā tiesā var celt par *EUIPO* Apelācijas padomju lēmumiem, pamatojoties uz "*kāda tiesību akta* pārkāpumu *saistībā ar [regulas] piemērošanu*" [31], ir jāsaprot tādējādi, ka tādas valsts tiesību normas pārkāpums, kuru ir jāpiemēro, ņemot vērā norādi Regulā Nr. 207/2009, var tikt apstrīdēts Vispārējā tiesā [32].

28 — Skat. šo secinājumu 20. punktu.

29 — Skat. šo secinājumu 24. punktu.

30 — Spriedums, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 44. un 46. punkts).

31 — Autores izcēlums.

32 — Šajā ziņā izsmeļoši skat. manus secinājumus lietā *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:30, 61. un nākamie punkti).

46. Ar minēto saistītās Vispārējās tiesas pārbaudes gadījumā, kā jau ir konstatējusi Tiesa, ir runa par pilnu tiesiskuma pārbaudi. Tāpēc Vispārējās tiesas pārbaudi neierobežo nedz aspekti, uz kuriem ir norādījuši lietas dalībnieki, nedz aspekti, kurus ir ņēmusi vērā Apelācijas padome. Tieši pretēji, tā *ex officio* var iegūt informāciju, lai pārbaudītu norādīto valsts tiesību aktu saturu, piemērošanas nosacījumus un apjomu [33].

47. Tādēļ, pretēji *EUIPO* argumentācijai, Vispārējās tiesas pārbaudes pilnvaras neaprobežojas ar pārbaudi par to, vai Apelācijas padome ir pareizi piemērojusi valsts tiesību aktus. Drīzāk Vispārējai tiesai ir pienākums pārbaudīt, vai un ciktāl norādītā valsts tiesību norma piešķir agrāka apzīmējuma īpašniekam tiesības aizliegt Savienības preču zīmes izmantošanu.

48. No minētā izriet, ka Vispārējai tiesai, lai novērtētu aizsardzību, kas tiek piešķirta valsts tiesību aktos, valsts tiesību norma ir jāpiemēro tā, kā valsts tiesas to interpretē tās nolēmuma pieņemšanas brīdī. Tāpēc Vispārējai tiesai ir jābūt iespējai ņemt vērā arī pēc Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas pasludinātu spriedumu pēc tam, kad – kā šajā gadījumā [34] – lietas dalībnieki varēja izteikt viedokli par šo spriedumu [35].

49. Par šādu Vispārējās tiesas pārbaudes pilnvaru izpratni liecina tas, ka Regulas Nr. 207/2009 praktiskā iedarbība tiktu ierobežota, ja Vispārējā tiesa drīkstētu piemērot valsts tiesību aktus tikai veidā, kā tos ir interpretējušas valsts tiesas Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas brīdī [36]. Tas tādēļ, ka minētais varētu būt par pamatu Savienības preču zīmes reģistrācijas atteikumam vai tās atzīšanai par spēkā neesošu, lai gan piemērojamā valsts tiesību norma (vairs) nevar tikt izmantota par šādas rīcības pamatu. Šāda situācija neatbilstu ne tikai tiesību efektīvas aizsardzības prasībai, bet gan tā būtu jānoraida arī procesuālās ekonomijas dēļ. Proti, tā pieteikuma par Savienības preču zīmi iesniedzējam vai tās īpašniekam varētu likt uzsākt jaunu reģistrācijas procedūru *EUIPO*, lai izmantotu nepamatoti atteiktās tiesības uz attiecīgo Savienības preču zīmi.

50. Šajā ziņā aplūkojamā situācija ir jānošķir no situācijas, kurā valsts tiesību norma, kura tiek piemērota, pamatojoties uz Regulā Nr. 207/2009 paredzētu atsauci, tiktu grozīta pēc Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas. Tādas atsauces gadījumā kā tā, kas ir iekļauta Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktā, ja šajā ziņā nav paredzēts ierobežojums, runa gan ir par dinamisku atsauci, kura attiecas uz valsts tiesībām attiecīgi piemērojamajā redakcijā. Tomēr valsts tiesību normas, kura tiek izvirzīta saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu, grozījums būtu pamats jaunajiem lietas apstākļiem un līdz ar to tā nebūtu jau notiekoša tiesību strīda par Eiropas Savienības preču zīmes pastāvēšanu priekšmets. Tāpēc šajā gadījumā būtu jāuzsāk jauns attiecīgās Eiropas Savienības preču zīmes atzīšanas par spēkā neesošu process.

51. Turpretim negrozītas valsts tiesību normas piemērošana veidā, kā valsts tiesas to interpretē Vispārējās tiesas nolēmuma pieņemšanas brīdī, atbilst principam, saskaņā ar kuru tiesas sniegtā tiesību normas interpretācija būtībā – t.i., ja izņēmuma kārtā nav paredzēta no tā atkāpe – ir piemērojama ar atpakaļejošu spēku. Proti, ar to tiek tikai noskaidrots, kā šāda tiesību norma "ir jāsaprot un jāpiemēro vai kā tā būtu bijusi jāsaprot un jāpiemēro no tās spēkā stāšanās brīža" [37]. Šajā gadījumā nav jānoskaidro izsmeļošāk jautājums par *EUIPO* apstrīdēto šī tiesību principa vispārējo spēkā esamību. Tas tādēļ, ka nav konstatējamas nekādas norādes par to, ka šis princips netiktu piemērots šajā gadījumā

33 — Spriedumi, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 52. punkts) un 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 44. un 46. punkts).

34 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 25. punktu.

35 — Par šo nepieciešamību skat. spriedumu, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 55.–59. punkts).

36 — Šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] secinājumus lietā ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2013:782, 91. un 92. punkts) un spriedumu, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 40. un 44. punkts).

37 — Šādi Tiesas formulā saistībā ar tās prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā sniegtās Savienības tiesību interpretācijas atpakaļejošo spēku (skat., piemēram, spriedumu, 2016. gada 22. septembris, *Microsoft Mobile Sales International* u.c. (C-110/15, EU:C:2016:717, 59. punkts)). Šajā ziņā skat. arī pārsūdzētā sprieduma 48. punktu.

piemērojamos Francijas tiesību aktos. Tieši pretēji, *G. Szajner* norādītā informācija liecina par tā piemērošanu tieši Francijas *Cour de cassation* [38] judikatūrā. Turklāt, kā Vispārējā tiesa ir pareizi secinājusi, spriedumā *Cœur de princesse* nav ietvertas nekādas norādes par to, ka *Cour de cassation* vēlējās ierobežot šajā spriedumā sniegtās interpretācijas piemērojamību laikā [39].

52. Šajā ziņā pilnības labad ir jānorāda, ka valsts sprieduma vērtējumam no satura viedokļa un it īpaši jautājumam par to, vai runa ir par līdzšinējās judikatūras grozīšanu vai apstiprināšanu, nevar būt izšķiroša nozīme saistībā ar to, vai Vispārējā tiesa var vai nevar ņemt vērā valsts spriedumu, kas ir ticis pasludināts pēc Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas [40]. Tāpēc var neatbildēt uz jautājumu par to, vai ar spriedumu *Cœur de princesse* līdzšinējā Francijas judikatūra ir tikusi grozīta vai apstiprināta.

53. Ņemot vērā valsts spriedumu, kas ir ticis pasludināts pēc Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas, gan var rasties situācija, ka Vispārēja tiesa, tikai pamatojoties uz šo spriedumu, valsts tiesību normu vērtē citādi nekā Apelācijas padome. Tāpēc nevar izslēgt, ka Vispārējā tiesa, kā norāda *EUIPO*, atceļ vai groza Apelācijas padomes lēmumu, pamatojoties uz "kļūdu bez vainas". Taču Apelācijas padomes valsts tiesību aktu vērtējuma pārbaudes tiesā gadījumā, tieši pamatojoties uz Vispārējās tiesas pārbaudes kompetenci, runa nav par "vainu", bet gan visaptverošu tiesiskuma pārbaudi. Ja tikai vēlāk atklājas, ka Apelācijas padomes lēmums pamatojas uz nepareizu valsts tiesību aktu interpretāciju, tas nevar būt šķērslis šīs kļūdas labošanai.

54. Minētais nav pretrunā arī tam, ka Vispārējai tiesai, kā norāda *EUIPO*, būtībā, pamatojoties uz informāciju, kas bija Apelācijas padomes lēmuma pamatā, ir tikai jāpieņem lēmums, kas bija jāpieņem Apelācijas padomei [41]. Tas tādēļ, ka šis princips attiecas uz faktiem, kas bija Apelācijas padomes lēmuma pamatā, un *EUIPO* definēto strīda priekšmetu. No vienas puses, interpretējot valsts tiesību normu, kura jau ir tikusi izklāstīta Apelācijas padomē, strīda priekšmets netiek grozīts. No otras puses, valsts tiesību akti, kas ir jāpiemēro, īstenojot Regulu Nr. 207/2009, tieši nav jāuzskata tikai par pilnībā faktisku elementu [42], bet gan atbilstoši šīs regulas 65. panta 2. punktam tie ir pakļauti pilnīgai tiesiskuma pārbaudei Vispārējā tiesā. Tādēļ Vispārējā tiesa pretēji principiem, kas pārējos gadījumos ir piemērojami pārbaudes sistēmā saistībā ar preču zīmju tiesībām, vajadzības gadījumā var *ex officio* noskaidrot valsts tiesību aktu saturu un piemērošanas nosacījumus [43].

55. Pilnības labad šajā ziņā ir jānorāda, ka, ņemot vērā šo iespēju veikt pārbaudi *ex officio*, Vispārējai tiesai ir zināms pienākums iegūt informāciju par valsts tiesību aktiem un to grozījumiem. Taču šajā ziņā ir jāņem vērā, ka, ņemot vērā kompetenču sadalījumu starp Savienības tiesām un valstu tiesām, valsts tiesību aktu interpretācija ietilpst valstu tiesu kompetencē, un Savienības tiesu rīcībā nav īpaša instrumenta valsts tiesību aktu interpretācijas jautājuma noskaidrošanai [44]. Tādēļ Vispārējās tiesas iespēja *ex officio* iegūt informāciju par valsts tiesību aktiem nekādā ziņā neatbrīvo personu, kura atsaucas uz šiem tiesību aktiem, no pienākuma sniegt informāciju, no kuras izriet tās norādītā interpretācija [45]. Tāpēc Vispārējai tiesai apelācijas tiesvedībā nevar pārmest to, ka tā nav ņēmusi vērā tādu jaunu elementu saistībā ar valsts tiesību aktiem, par kuru Vispārējo tiesu bija jāinformē personai, kura uz to atsaucas.

38 — Skat. *G. Szajner* atbildes raksta uz apelācijas sūdzību 25. un 27. punktu, kā arī 5. pielikumu (1. lpp.), 5.*bis* pielikumu (2. lpp.) un 7. pielikumu (1. lpp.).

39 — Pārsūdzētā sprieduma 48. punkts.

40 — Tāpēc Vispārējās tiesas – gan tikai pakārtoti norādītā – argumentācija pārsūdzētā sprieduma 46. punktā ir nepamatota.

41 — It īpaši skat. *EUIPO* norādīto spriedumu, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:452), 71. un 72. punkts, kā arī tajos norādītā judikatūra; skat. arī spriedumu, 2016. gada 26. oktobris, *Westermann Lernspielverlage*/*EUIPO* (C-482/15 P, EU:C:2016:805, 27. punkts un tajā norādītā judikatūra).

42 — Spriedums, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, 37. punkts).

43 — Skat. šo secinājumu 46. punktu.

44 — Šajā ziņā izsmeļoši skat. manus secinājumus lietā *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:30, 49. un nākamie punkti).

45 — Šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 50. punkts).

56. Ņemot vērā iepriekš norādītos apsvērumus, nobeigumā ir jākonstatē, ka, Vispārējai tiesai ņemot vērā spriedumu *Cœur de princesse*, nav ticis pārkāpts Regulas Nr. 207/2009 65. panta 2. punkts. Tādēļ pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

b) Par sprieduma Cœur de princesse piemērojamību

57. Saistībā ar sava otrā apelācijas sūdzības pamata pirmo daļu *EUIPO* norāda, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi spriedumu *Cœur de princesse* un tāpēc pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu. Pirms pievērsties šai argumentācijai, es īsi analizēšu valsts tiesību aktu pārbaudes Tiesā apjomu apelācijas tiesvedībā.

i) Par Vispārējās tiesas secinājumu saistībā ar valsts tiesību aktiem pārbaudi apelācijas tiesvedībā

– Vispārējas iepriekšējas piezīmes

58. Kā tikko izklāstīts, valsts tiesību aktu piemērošana *EUIPO* Apelācijas padomē saistībā ar Regulu Nr. 207/2009 ir pakļauta ļoti plašai Vispārējās tiesas pārbaudei. Turpretim pārbaude, kuru Tiesa pēc tam veic apelācijas tiesvedībā saistībā ar valsts tiesību aktu piemērošanu Vispārējā tiesā, ir daudz ierobežotāka.

59. Proti, pretēji Regulas Nr. 207/2009 65. panta 2. punktam, atbilstoši kuram prasību pirmajā instancē var celt, pamatojoties uz "kāda tiesību akta pārkāpumu saistībā ar [šīs regulas] piemērošanu", saskaņā ar Statūtu 58. pantu Tiesa pārbaudes pilnvaras apelācijas tiesvedībā var izmantot tikai gadījumā, ja "Vispārējā tiesa [..] [ir] pārkāpusi Savienības tiesību aktus". Tā, piemēram, atsauce uz valsts tiesību aktiem, kas ietverta Regulā Nr. 207/2009, gan piešķir šiem tiesību aktiem "tiesiskumu" [46]. Taču no minētā izriet tikai tas, ka *Vispārējā tiesā* var tikt visaptveroši pārbaudīts valsts tiesību aktu tiesiskums. Taču tādējādi tie nebūt nekļūst par *Savienības tiesībām*, kuru pārkāpums var tikt apstrīdēts apelācijas tiesvedībā [47].

60. Atbilstoši minētajam Tiesa spriedumā *Edwin*/ITSB ir konstatējusi, ka Vispārējās tiesas veikto valsts tiesību aktu piemērošanu Regulas Nr. 207/2009 kontekstā tā var pārbaudīt tikai attiecībā uz to, vai Vispārējā tiesa nav sagrozījusi attiecīgo valsts tiesību normu formulējumu vai uz tām attiecināmo valsts tiesu judikatūru, vai tiesību doktrīnu. Turklāt Tiesa tikai pārbauda, vai Vispārējā tiesa nav izdarījusi secinājumus, kas ir acīmredzami pretrunā šo dokumentu saturam, un vai tā acīmredzami nepareizi nav novērtējusi dažādo ziņu savstarpējo nozīmi [48].

61. Tāpēc Tiesas uzdevums neaprobežojas, kā tas ir tikai faktu gadījumā, tikai ar Vispārējās tiesas vērā ņemtās informācijas sagrozīšanas pārbaudi, bet gan tajā ietilpst arī "acīmredzamas kļūdas vērtējumā" pārbaude [49]. Taču šī pārbaude aprobežojas ar to, ka tiek pārbaudīts, vai Vispārējā tiesa ir *acīmredzami* nepareizi novērtējusi *tai pieejamos* elementus. Tāpēc pretēji Vispārējai tiesai Tiesa vairs neveic visaptverošu valsts tiesību aktu vērtējumu, bet gan tikai pārbauda Vispārējās tiesas vērtējumu, ņemot vērā lietas dalībnieku apstrīdētos elementus un acīmredzamās kļūdas. Tādēļ Tiesai nekādā ziņā nav pienākuma *ex officio* pārbaudīt valsts tiesību aktu saturu.

46 — Šādi ģenerāladvokāts Ī. Bots savos secinājumos lietā ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2013:782, 86. punkts).

47 — Šajā ziņā izsmeļoši skat. manus secinājumus lietā *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:30, 42. un nākamie punkti); par atšķirīgo valsts tiesību aktu statusu, ņemot vērā attiecīgo Savienības tiesībās paredzēto procedūras tiesisko vai procesuāltiesisko kontekstu skat. arī Kokott, J., "Le droit de l'Union et son champ d'application", *La Cour de justice de l'Union européenne sous la présidence de Vassilios Skouris*, *Bruylant*, Brisele, 2015, 349.–366. lpp. (350. un nākamās lpp.).

48 — Skat. spriedumu, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin*/ITSB (C-263/09 P, EU:C:2011:452), 53. punkts; skat. arī rīkojumu, 2011. gada 29. novembris, *Tresplain Investments*/ITSB (C-76/11 P, nav publicēts, EU:C:2011:790, 66. punkts).

49 — Ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumi lietā ITSB/*National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2013:782, 84. punkts).

62. Par šo ierobežojumu liecina gan Tiesas kā apelācijas instances loma, gan valsts tiesību aktu vieta saistībā ar Regulu Nr. 207/2009. Tas tādēļ, ka valsts tiesību akti gan nav "vienkāršs" fakts un tie tiek visaptveroši pārbaudīti Vispārējā tiesā. Taču tie joprojām ir daļa no lietas – lai arī juridiskajiem – apstākļiem. Šie apstākļi ir jānoskaidro un jāvērtē *EUIPO* un Vispārējai tiesai, savukārt Tiesa tos apelācijas tiesvedībā pārbauda tikai attiecībā uz acīmredzamām kļūdām. Tas tādēļ, ka Tiesai kā apelācijas instancei tieši nav pienākuma nodrošināt valsts tiesību aktu vienveidīgu piemērošanu, kas ietilpst valstu augstāko tiesu kompetencē, bet gan tai ir pienākums rūpēties par Savienība tiesību vienveidīgu interpretāciju un piemērošanu.

63. Šis Tiesas veiktās valsts tiesību aktu pārbaudes apelācijas tiesvedībā ierobežojums gan ir zināmā mērā pretrunā šajā ziņā Vispārējās tiesas pārbaudes pilnvaru jēgai. Tas tādēļ, ka tām būtībā ir jānodrošina, ka uz jautājumu par to, vai un ciktāl valsts tiesību norma apzīmējuma īpašniekam piešķir tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu, tiek atbildēts *Vispārējās tiesas lēmuma pieņemšanas brīdī*. Taču šo pretrunu, ņemot vērā atšķirīgos Vispārējās tiesas un Tiesas uzdevumus un Tiesas lomu apelācijas tiesvedībā, nevar novērst. Tāpēc nevar izslēgt situāciju, ka Tiesa apstiprina tādu Vispārējās tiesas valsts tiesību aktu vērtējumu, kas, ņemot vērā starplaikā veikto interpretāciju valsts judikatūrā, vairs neatbilst valsts juridiskai realitātei. Ja no minētā izrietētu būtiska novitāte saistībā ar valsts apzīmējuma aizsardzību, kura ietekmē Savienības preču zīmes spēkā esamību, attiecīgajā gadījumā būtu jāuzsāk pārskatīšanas process Vispārējā tiesā vai arī jauns spēkā neesamības atzīšanas process *EUIPO*.

– *Piemērošana šajā lietā*

64. Šajā gadījumā saistībā ar informāciju par Francijas tiesību aktiem, ko ņēma vērā Vispārējā tiesa, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa, vērtējot spriedumu *Cœur de princesse*, ir balstījusies tikai uz tā formulējumu [50].

65. Vispārējā tiesa gan arī konstatēja, ka Francijas zemāko instanču tiesu vecākā judikatūra, kas gan nav bijusi vienota, jau pirms sprieduma *Cœur de princesse* pasludināšanas ļāva secināt, ka firmas aizsardzība ir ierobežoti attiecināma tikai uz attiecīgās sabiedrības faktiski veiktajām darbībām [51]. Taču Vispārējā tiesa savu vērtējumu par sprieduma *Cœur de princesse* piemērojamību nebalstīja uz šo secinājumu, uz kuru tika norādīts tikai pakārtoti. Tāpēc var neatbildēt uz jautājumu par to, vai Vispārējā tiesa ir izpildījusi tās pienākumu sniegt pamatojumu, atsaucoties uz "daudziem agrākiem Francijas tiesu spriedumiem, kurus lietas dalībnieki iesniedza gan procesā *EUIPO*, gan tiesvedībā Vispārējā tiesā", taču necitējot šos spriedumus.

66. Tāpēc saistībā ar šo apelāciju Tiesai ir jāpārbauda tikai tas, vai Vispārējā tiesa ir sagrozījusi sprieduma *Cœur de princesse* formulējumu un ir izdarījusi secinājumus, kas ir acīmredzami pretrunā šajā spriedumā ietvertajai informācijai. Tas tādēļ, ka, tā kā Vispārējā tiesa nav balstījusies uz papildu informāciju par valsts tiesību aktiem, tai nevar arī pārmest šādas informācijas sagrozīšanu vai acīmredzami kļūdainu novērtēšanu. Taču Tiesas pārbaudes pilnvaras var tikt saprastas tādējādi, ka ir jāpārbauda, vai spriedums *Cœur de princesse*, lasot to kopsakarā ar *CPI* L. 711-4. panta b) punkta formulējumu, ir piemērots, lai pamatotu Vispārējās tiesas vērtējumu, vai arī šajā ziņā acīmredzami būtu bijusi nepieciešama papildu informācija par Francijas tiesību aktiem.

67. Turpretim Francijas tiesību doktrīnā paustos viedokļus, uz kuriem norāda *G. Szajner*, argumentējot par labu Vispārējās tiesas sniegtajai sprieduma *Cœur de princesse* interpretācijai, labākajā gadījumā var izmantot kā papildu argumentu. Tāpēc var neanalizēt to, ka nav ticis pierādīts nedz tas, vai Vispārējai tiesai bija zināma šī informācija, nedz tas, vai tā to ņēma vērā.

50 — Pārsūdzētā sprieduma 44. punkts.

51 — Pārsūdzētā sprieduma 46. punkts.

ii) Par apgalvoto sprieduma Cœur de princesse sagrozīšanu

68. *EUIPO* un *Forge de Laguiole* norāda, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi spriedumu *Cœur de princesse*, konstatējot, ka šajā spriedumā paustais viedoklis par firmas aizsardzības jomu nekādā ziņā nav daudznozīmīgs un var tikt piemērots vispārīgi.

69. Proti, spriedumā *Cœur de princesse* neesot bijusi runa par firmas aizsardzības apjoma definēšanu iepretim preču zīmei, kuru trešā persona ir pieteikusi reģistrācijai. Drīzāk sprieduma priekšmets esot bijis konstatēt paša firmas īpašnieka preču zīmes reģistrācijas pieteikuma krāpniecisko raksturu. Šajā lietā uzņēmums *Cœur de princesse* esot pieteicis reģistrācijai tāda paša nosaukuma preču zīmi tikai tādēļ, lai kaitētu trešajai personai. Turklāt šis pieteikums reģistrācijai esot ticis iesniegts saistībā ar darbībām, kuras uzņēmums *Cœur de princesse* neveica un uz kurām neattiecās arī tā sākotnējais uzņēmējdarbības priekšmets.

70. Minētais gan ir tiesa, un Vispārējā tiesa to arī atzina. Vispārējā tiesa it īpaši konstatēja, ka sprieduma *Cœur de princesse* pamatā nebija atbilstoši *CPI* L. 711-4. pantam celta prasība, bet gan prasība, kas celta, pamatojoties uz preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas krāpnieciskā nolūkā dēļ un pieteikuma negodīgas konkurences jomā dēļ.

71. Taču, kā Vispārējā tiesa ir arī pareizi konstatējusi, spriedumā *Cœur de princesse* nav ietvertas nekādas norādes par to, ka *Cour de cassation* vēlējās savus izteikumus par firmas aizsardzības jomu attiecināt tikai uz īpašajiem apstākļiem, kas bija šī sprieduma pamatā. Tieši pretēji, *Cour de cassation* strīdīgo viedokli pauda, noraidot pirmo apelācijas sūdzības pamatu, kas it īpaši balstījās uz apgalvoto *CPI* L. 711-4. panta b) punkta pārkāpumu. Tādēļ *EUIPO* arguments, ka *Cour de cassation* apgalvojums neesot piemērojams saistībā ar *CPI* L. 711-4. panta b) punktu, nav pārliecinošs Turklāt tieši saistībā ar šo tiesību normu šķiet loģiski balstīties uz firmas īpašnieka faktiski veiktajām darbībām. Tas tādēļ, ka *CPI* L. 711-4. panta b) punktā iespēja izmantot agrāku firmu iepretim jaunākai preču zīmei tiek padarīta atkarīga no sajaukšanas iespējas sabiedrības apziņā. Šāda sajaukšanas iespēja varētu būt tikai grūti pierādāma saistībā ar darbībām, kas netiek veiktas.

72. Minētajam nevar būt pretrunā arī nepamatotais *Forge de Laguiole* iebildums par to, ka, tā kā ar spriedumu *Cœur de princesse* esot ticis apstiprināts iepriekšējais lēmums, nevarot būt runa par precedentu. Tas tādēļ, ka šajā gadījumā nav jānoskaidro, vai spriedums *Cœur de princesse* ir uzskatāms par "precedentu". Pietiek konstatēt, ka no atbildes uz pirmo apelācijas sūdzības pamatu uzbūves, kā arī apgalvojuma par firmas aizsardzības jomu izvietojuma skaidri izriet, ka šajā gadījumā runa ir par vispārēju un fundamentālu secinājumu.

73. Visbeidzot *EUIPO* norāda, ka *Cour de cassation* esot balstījusies uz darbībām, kuras faktiski veic firmas īpašnieks, lai pārbaudītu otro apelācijas sūdzības pamatu, kurš arī tika izvirzīts šajā tiesā. Proti, šajā gadījumā esot bijusi runa par negodīgu konkurenci, kuras priekšnoteikums ir reāla konkurences situācija starp attiecīgajiem uzņēmumiem. Taču šī argumentācija nav pamatota. Tas tādēļ, ka apgalvojums, par kuru ir runa šajā gadījumā, netika izteikts, *Cour de cassation* atbildot uz otro apelācijas sūdzības pamatu, kas bija saistīts ar negodīgu konkurenci. Tāpēc šajā gadījumā nav jāanalizē lietas dalībnieku strīds par reālas konkurences situācijas nepieciešamību negodīgas konkurences jomā.

74. Ņemot vērā šos apsvērumus, nav konstatējams, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi spriedumu *Cœur de princesse* vai ka šajā spriedumā paustā apgalvojuma apstiprināšanai acīmredzami būtu bijuši nepieciešami papildu elementi saistībā ar valsts tiesību aktiem. Turklāt Francijas tiesību doktrīnā paustie viedokļi, uz kuriem norāda *G. Szajner*, apstiprina Vispārējās tiesas sniegto sprieduma *Cœur de princesse* interpretāciju [52].

52 — It īpaši skat. *G. Szajner* atbildes raksta uz apelācijas sūdzību 16. pielikumu.

75. Tāpēc otrā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa ir jānoraida

2) Par Forge de Laguiole faktiski veiktajām darbībām (otrā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa)

76. Saistībā ar tā otrā apelācijas sūdzības pamata otro daļu *EUIPO*, to atbalsta *Forge de Laguiole*, pārmet Vispārējai tiesai, ka tā neesot pareizi noteikusi darbības, kuras faktiski esot veikusi *Forge de Laguiole*. Tā, piemēram, Vispārējā tiesa gan esot pareizi norādījusi, ka firmas *Forge de Laguiole* aizsardzības joma ir atkarīga tikai no Francijas tiesību aktiem. Taču, pārbaudot darbības, kuras ir veikusi *Forge de Laguiole*, Vispārējā tiesa esot balstījusies tikai uz attiecīgo preču raksturu, nevis, kā tas tiek pieprasīts Francijas judikatūrā, arī uz to funkcionālo uzdevumu un izmantošanas mērķi. Turklāt šajā ziņā Vispārējā tiesa esot atsaukusies uz savu judikatūru par faktisku Savienības preču zīmes izmantošanu, lai gan Tiesa analogu šīs judikatūras izmantošanu Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta jomā ir izslēgusi.

77. Šī argumentācija ir jānoraida kā acīmredzami nepamatota, šajā gadījumā nepastāvot nepieciešamībai sīkāk noskaidrot jautājumu par judikatūras par Regulas Nr. 207/2009 42. panta 2. un 3. punktu analogu piemērošanu šīs regulas 8. panta 4. punktā reglamentētajā jomā [53].

78. Proti, vispirms ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa, pārbaudot darbības, kuras ir veikusi *Forge de Laguiole*, nekādā ziņā nav analogi piemērojusi tās judikatūru par Savienības preču zīmes faktisku izmantošanu. Vispārējā tiesa tikai pārsūdzētā sprieduma 63. punktā ir norādījusi uz tās judikatūru par preču kategoriju, precīzāk, apakškategoriju konceptu. Tas notika, lai izskaidrotu secinājumu, atbilstoši kuram dakšiņu tirdzniecība neļauj pierādīt darbību visā galda klāšanas mākslā, bet gan tikai darbību galda piederumu nozarē. *EUIPO* un *Forge de Laguiole* paustā kritika saistībā ar šo secinājumu nav pamatota.

79. Otrkārt, *EUIPO* un *Forge de Laguiole* paustā kritika ir acīmredzami nepamatota, ciktāl tā balstās uz nepareizu pārsūdzētā sprieduma izpratni. Pārbaudot darbības, kuras *Forge de Laguiole* ir faktiski veikusi, Vispārējā tiesa gan nav uzstādījusi kritērijus, atbilstoši kuriem bija jānosaka attiecīgās darbības. Francijas judikatūru, uz kuru lietas dalībnieki atsaucas šajā lietā, Vispārējā tiesa ir citējusi, tikai pārbaudot sajaukšanas iespēju [54]. Tomēr ar to nepietiek, lai konstatētu pārsūdzētā sprieduma pamatojuma trūkumu. Tas tāpēc, ka no tā acīmredzami izriet, ka piemērojamajā judikatūrā norādītos kritērijus, kurus lietas dalībnieki vienisprātis uzskatījuši par nozīmīgiem, Vispārējā tiesa ir piemērojusi arī to darbību noteikšanai, ko *Forge de Laguiole* patiešām ir veikusi.

80. Pārbaudot šīs darbības, Vispārējā tiesa tieši nav balstījusies tikai uz attiecīgo preču raksturu, bet arī uz to funkcionālo uzdevumu, izmantošanas mērķi, klientiem un izplatīšanas veidiem [55].

53 — Šajā ziņā skat. *EUIPO* norādīto spriedumu, 2011. gada 29. marts, *Anheuser-Busch/Budějovický Budvar* (C-96/09 P, EU:C:2011:189, 142.–146. punkts), kā arī ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona [*P. Cruz Villalón*] secinājumus lietā *Anheuser-Busch/Budějovický Budvar* (C-96/09 P, EU:C:2010:518, 69. un 70. punkts).

54 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 81. punktu.

55 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 61., 62. un 67.–69. punktu saistībā ar *Forge de Laguiole* faktiski veiktajām darbībām. Par sajaukšanas iespējas pārbaudi skat. arī pārsūdzētā sprieduma 85., 99., 101., 104., 106. un 110. punktu.

81. Pēc tam, kad Vispārējā tiesa ir rūpīgi ņēmusi vērā šos daudzos faktorus, tās vērtējums ir uzskatāms par faktu vērtējumu. Šis vērtējums ir ārpus Tiesas kompetences, ja vien nav notikusi sagrozīšana, par kuru nedz tiek celti iebildumi, nedz tā ir uzskatāma par acīmredzamu [56]. *EUIPO* un *Forge de Laguiole* var nepiekrist secinājumiem par faktiem, kurus Vispārējā tiesa ir izdarījusi, ņemot vērā attiecīgo preču raksturu, funkcionālo uzdevumu un izmantošanas mērķi saistībā ar darbībām, kuras veica *Forge de Laguiole*. Tomēr ar to nepietiek, lai pierādītu, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā

82. Līdz ar to arī otrā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa ir noraidāma.

3) Kopsavilkums

83. Tā kā neviens no *EUIPO* izvirzītajiem apelācijas sūdzības pamatiem nav apmierināms, apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

VI – Tiesāšanās izdevumi

84. Tiesa atbilstoši tās Reglamenta 184. panta 2. punktam lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja tā noraida apelācijas sūdzību.

85. No Reglamenta 138. panta 1. punkta, to lasot kopsakarā ar 184. panta 1. punktu, izriet, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā *G. Szajner* ir iesniedzis attiecīgu pieteikumu un tā kā *EUIPO* spriedums ir nelabvēlīgs, tiesāšanās izdevumus ir jāpiespriež atlīdzināt *EUIPO*.

86. No Reglamenta 184. panta 4. punkta arī izriet, ka personai, kas iestājusies lietā pirmajā instancē un kas pati nav iesniegusi apelācijas sūdzību, var piespriest atlīdzināt tai radušos tiesāšanās izdevumus vienīgi tad, ja tā piedalījusies Tiesā notiekošās tiesvedības rakstveida vai mutvārdu daļā. Atbilstoši minētajam *Forge de Laguiole SARL*, kas šajā gadījumā ir piedalījusies tiesvedības rakstveida daļā, ir jāpiespriež atlīdzināt tās tiesāšanās izdevumus pašai.

VII – Secinājumi

87. Pamatojoties uz iepriekš minēto, es iesaku Tiesai nolemt šādi:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) EUIPO sedz savus, kā arī atlīdzina *Gilbert Szajner* tiesāšanās izdevumus;

3) Forge de Laguiole SARL sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

56 — Skat. attiecīgi rīkojumus, 2014. gada 30. janvāris, *Industrias Alen/The Clorox Company* (C-422/12 P, EU:C:2014:57, 38. punkts) un 2015. gada 20. janvāris, *Longevity Health Products/*ITSB (C-311/14 P, nav publicēts, EU:C:2015:23, 39. punkts).